

Being Roy Donders

Zeven jaar geleden had niemand ooit van Roy Donders (29) gehoord, maar inmiddels kent iedereen de Brabander die momenteel een hitje scoort met het liefdesnummer *Vakantievlam*. 'Ik hou van luxe, dat zal ik niet ontkennen, maar de stoere kant die ik jarenlang heb weggestopt zit er heus nog wel. Lekker mezelf, zonder make-up.'

W

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE ANP, BSR, HH

We ontmoeten Roy Donders in eethuis De Generaal, een oud Baarns treinstation uit 1897, waar de tijd lijkt te hebben stilgestaan. Hij deed mee aan *Expeditie Robinson*, *Ik Hou van Holland*, *Ranking the Stars* en *Dancing on Ice*, maar wat is nu eigenlijk zijn corebusiness? In ieder geval niet het voortdurend komen opdraven in dergelijke spelshows. 'Mijn hoofddoel is nog altijd het uitbouwen van het merk Roy Donders. Of dit nu is in een kledinglijn, kerstballencollectie of speciaal ontworpen bed, overal moet je direct aan kunnen zien dat mijn stijlje erover heen is gegaan. Een bepaalde handtekening die je kunt herkennen aan blitse meubelen met een gouden randje. Spullen die gemakkelijk in een kasteel of het paleis van Sissi niet hadden misstaan, maar nooit over the top. Het zou toch een beetje sneu zijn als alles in je huis je alleen maar tegemoet blinkt? Dan valt uiteindelijk niets meer op. Of juist alles, het is maar hoe je het bekijkt.'

Leuk voor erbij

Donders vervolgt: 'Meedoen aan BN'er-shows

levert een leuke som geld op, maar het moet nooit de reden zijn dat ik 's morgens opsta. Het is leuk voor erbij, maar meer ook niet. De makers van *Expeditie Robinson* hebben me eerst zeven keer moeten vragen, voordat ik vorig jaar uiteindelijk ja zei. Na zoveel seizoenen een eigen realitysoap te hebben gehad, was ik eerst toe aan wat rust. Na die te hebben genomen, ben ik er nu weer klaar voor. Waar ik mezelf over vijf jaar zie? Nog steeds als baas van mijn eigen merk, want tijdens bijvoorbeeld het verplaatste EK van volgend jaar zomer moet iedereen natuurlijk wel weer in zo'n te gek juichpak lopen. Zes jaar geleden was het zo'n groot succes (hij verkocht zo'n 50.000 stuks, red.), dat ik absoluut op herhaling wil. Misschien trekt Frenkie de Jong er wel één aan. Of uit. Hij is mijn type wel. Een echte Hollandse jongen. Mixjes, zoals Memphis Depay, sla ik over.'

De stylist van het zuiden spreekt zijn ambitie uit in de toekomst een eigen reisprogramma te willen presenteren, waarin hij mensen uit andere culturen kan helpen. 'Als kind kwam ik niet verder dan Spanje, omdat mijn ouders al die verre landen maar eng vonden. Inmiddels ben ik al wat verder geweest, van Brazilië tot Mexico en de Filipijnen. In dat laatste land zat ik twee dagen in een hotelletje in een wijkje waar de meest arme mensen leven. Sommigen hadden nog net een dak boven hun hoofd, maar daar was dan ook wel alles mee gezegd. Kleine kinde-

ren liepen er met hun broertjes en zusjes op de arm of rug en zaten soms helemaal onder de vliegjes. Koeien en varkens liepen er door elkaar, wachtend om geslacht te worden als een gezin genoeg geld bij elkaar heeft om ze te kunnen kopen en eten. De omgekeerde wereld. Heb ik trek, dan stap ik gewoon even de supermarkt binnen. Daar kocht ik een grote zak snoep om uit te delen, waarbij het mooi was om te zien dat kindjes die meerdere snoepjes uit de zak gristen, deze op hun beurt zelf ook weer uitdeelden. Ik voelde me daardoor als Europeaan niet opgelaten, ook al liep ik er dan rond in mijn dure Louis Vuitton-schoenen, een merk dat geen mens daar zal kennen. Ze waren allemaal zo behulpzaam, ook als ze niks aan me konden verdienen. Het heeft mijn ogen geopend en me doen beseffen dat ik het in Nederland ook wel een tandje minder mag doen. Wat meer down to earth. Voor deze reis ging ik bijvoorbeeld geen seconde zonder make-up de deur uit, al was het maar om een pak melk te halen. Door de tv-bubbel waarin ik ben beland, was ik daar langzaam gewend aan

geraakt. Sinds mijn tijd op de Filipijnen is dat helemaal weg. Een echte overwinning op mezelf. Ik hou van luxe, dat zal ik niet ontkennen, maar de stoere kant die ik jarenlang heb weggestopt zit er heus nog wel. Schilderen, timmeren of andere klusjes, vaak bel ik daar mijn vader voor, maar ik kan het eigenlijk net zo goed zelf. Lekker als mezelf, zonder een spoortje make-up.'

Vloggen in de derde wereld

Om minderbedeelden in ontwikkelingslanden aan een betere toekomst te helpen, heeft Donders zo zijn ideeën dat voor elkaar te krijgen. 'De kerkgemeenschap is erg groot op de Filipijnen, maar daarnaast komen kinderen en hun ouders nergens anders echt samen. Als ik het er voor het zeggen had, dan zou ik meteen allemaal winkeltjes om de kerk bouwen, een groot park laten aanleggen, hekken eromheen en middenin een buurthuis plaatsen. Hoe leuk zou het zijn om daar activiteiten te ontplooiën waar ze thuis en op school niet aan toekomen? Een plek waar computers, telefoons en internet wel voor- ▶

Het was ons eerlijk gezegd ontgaan, maar Roy Donders kan een aardig moppie zingen.





handen zijn en ze voor het eerst kunnen zien hoe het er aan de andere kant van hun land, of zelfs de wereld, aan toegaat. De nieuwe generatie moet geleerd worden verder te denken dan hun eigen dorp om ook daarbuiten echt iets te bereiken. Stel je bijvoorbeeld voor dat een inwoner die onder erbarmelijke omstandigheden leeft, een derdewereldkind, ineens leert vloggen en make-uptutorials gaat geven op YouTube en Instagram. Dat wil toch iedereen zien? Nu is zoiets nog onmogelijk omdat het hen simpelweg aan 300 euro voor een cameraatje ontbreekt. Heeft ie dat wel en slaat het aan, dan zou iemand daarmee een familie kunnen onderhouden. Ik zie het echt helemaal voor me, omdat je daarmee op de langere termijn iets kunt betekenen

‘Een derdewereldkind dat leert vloggen en make-up-tutorials geeft op YouTube en Instagram, dat wil toch iedereen zien?’

en mensen van veraf daarbij kunt betrekken. Veel beter dan voedselpakketten sturen en een beetje geld doneren aan gebieden die uiteindelijk toch niet meer te redden zijn. Dat eten raakt namelijk ook weer een keer op. En dan? Terug naar hetzelfde kleine hutje en minuscule moestuintje? De wereld van dat soort mensen moet juist verbreed worden, daar ligt het antwoord. Je hoeft tegenwoordig namelijk niet per se een arts te zijn om toch een leuke boterham te kunnen verdienen.’

Een acht

Roy zou, wellicht ooit in zijn eigen reisprogramma, een goede leraar kunnen zijn voor vloggers in de dop. Vooral gezien zijn eigen ervaringen met social media. Zijn belangrijkste les: zorg dat je ergens voor staat. ‘Zoveel jonge mensen willen tegenwoordig vlogger worden, puur omdat beroemd worden ze wel leuk lijkt. Dat laatste moet alleen nooit je drijfveer zijn. Ik zit ook alleen maar in deze positie omdat ik op een dag toevallig iemand tegenkwam die me inhurde voor een klus als kapper en stylist voor tv, iets wat altijd mijn basis is geweest. Was die persoon niet op mijn pad gekomen, dan was die hele glamourwereld aan me voorbijgegaan. Dat ik er nu wel in rondloop is mooi meegenomen, maar weet wel dat de kans dat zoiets lukt doorgaans heel erg klein is. In de loop der jaren heb ik leren omgaan met mijn bekendheid en ook met mezelf afgesproken wat ik wel en niet wil delen. Daarin ga ik vrij ver, tot aan mijn seksleven aan toe. Hoe dat van mij eruitziet? Ik geef mezelf een acht. Ik heb ook al acht jaar geen slechte seks meer gehad. Dat mag men gewoon weten. Ik vertel toch niet met wie ik het doe en in welk standje? Heel veel BN’ers kiezen ervoor zich een bepaald ideaalbeeld aan te meten, maar daar pas ik voor. Iedereen heeft seks. Mannen, vrouwen, oud, jong; en we vinden het allemaal lekker. In de slaapkamer lijkt vandaag de dag niets gek genoeg. Daar hoeven we toch niet geheimzinnig over te doen? Ik hoop zelfs dat jongvolwassenen

die dit lezen denken: Roy zegt het, dan kan ik het zelf ook bespreekbaar maken. Ik zou ook gerust daten op tv, mits het met kleren aan is. Formats als *Adam zkt Eva* vind ik echt verschrikkelijk. Wat dat betreft wil ik een deel toch graag exclusief voor mijn bedpartner houden. Stel dat ik ergens naakt verschijn, dan zou ik er niet aan moeten denken wat half-verliefde mensen vervolgens met die foto’s uitspoken.’

Ons mam

Met zeven jaar op de teller als BN’er, heeft de Brabander ook de keerzijde van de medaille leren kennen. Zo deed er lange tijd een gerucht de ronde dat zijn zus Rian (43) in werkelijkheid zijn moeder zou zijn. ‘Kun je het je voorstellen? Dan zou mijn echte moeder Nel (61) dus mijn oma moeten zijn. Bovendien is Rian maar veertien jaar ouder dan ik, dus dan was ze er wel heel vroeg bij. Allemaal onzin, natuurlijk. We kunnen er nu ook wel om lachen, maar toen het verhaal net de kop op stak, was dat met name voor ons mam erg vervelend. Het was net in de tijd dat ze telefonisch ernstig bedreigd werd door een onbekende man die haar nummer had achterhaald en regelmatig belde. “Je loopt nu in de stad met een zwarte paraplu in je hand,” dat soort dingen. Ze zat dus al niet goed in haar vel, toen dit er ook nog eens overheen kwam. Het maakte haar verdrietig en het zorgde voor huilbuien. Daar voelde ik me ergens toch schuldig over. Ik heb immers voor deze publieke rol gekozen en daar waren dit de gevolgen van.’

Het leven van Donders staat, naar eigen zeggen, aardig op de rit. De bucketlist van het leven is nog lang en hij zal zijn ogen pas sluiten als alle punten die erop staan zijn afgewerkt. ‘Nog minstens vijftig jaar te gaan dus. Zoveel leuke dingen om te doen en al die ideeën in mijn hoofd, het zijn er soms te veel. Ik denk trouwens niet dat het, aan het einde van die bucketlist, ineens allemaal ophoudt. Van jongs af aan geloof ik dat er na de dood nog iets is. Een plek ergens boven, die wij ons niet kunnen voorstellen en waar je als geest naartoe gaat. Ik geloof niet per se in God of Allah, maar dat er meer is tussen hemel en aarde staat voor mij vast. Jaren geleden bezocht ik namelijk met een aantal vriendinnen een medium, die mij dingen vertelde die ze absoluut niet kon weten. Ook niet van internet. Er moet dus wel iets of iemand zijn waarmee ze contact heeft gemaakt. Als ik het zwaar heb of juist iets moois bereik in het leven, voel ik mijn overleden opa en oma ook sterk bij me. Alsof ze me van grote afstand een extra steuntje in de rug geven. In terugkeren na de dood geloof ik dan weer niet. Dat klinkt zelfs mij iets te zweverig. Sommige mensen geloven dat je zeven keer reïncarneert. Dan weer als mens, dan weer als



vlieg, poes, hond, kikker, vogel of paard, maar ik zou helemaal niet als iets of iemand anders over deze aarde willen lopen. En als het leven stopt, dan moet het ook wel gewoon klaar zijn. Verhuizen naar de hemel en daar lekker theeleten en borrelen met alle mensen die ik dan al jaren heb moeten missen en eindelijk weer kan zien. Bovendien lijkt het me wel wat om iedereen vanaf een wolk stiekem in de gaten te kunnen houden. Ze hebben het toch niet door en kunnen alleen maar gokken of ik wel of niet mee gluur. Het zou me super lijken als ik, op wat voor manier dan ook, zelfs na de dood steun kan bieden aan mensen die het nodig hebben.’ ✕

De juichpakken rond het WK van 2014 waren een daverend succes.